

[Alfred Andersen]

bilitet, som der tales så meget om fra borgerlig side.

I en tid, hvor der er stor arbejdsløshed, skal man lade være med at kanalisere skatteborgernes penge ud i privat opsparing. Det offentlige må bruge pengene selv til at sætte mere arbejde i gang, og det er ud fra det synspunkt, socialistisk folkeparti har stillet sine ændringsforslag til finansloven.

I vores overvejelser om, hvordan der kan skaffes nye arbejdspladser, har vi, ligesom man har gjort det i planredegørelsen, erkendt, at der for tiden ikke er råd til mange store offentlige investeringer, hvortil der skal skaffes store statslån, og at man derfor må gå ind i en diskussion om prioriteringen af disse store offentlige investeringer. Vi mener, at store opgaver som opførelse af Storebæltsbroen og udnyttelse af naturgassen er noget, der skal prioriteres, og vi vil foretrække, at man venter med broen, og har derfor stillet forslag om, at kontoen udgår. Vi vil da gerne erkende, at broen på kort sigt giver arbejde til mange, men den er ikke det store beskæftigelsesprojekt, som mange har ment, og desforuden har den en negativ indvirkning på den kollektive trafik.

Derimod er vi tilhængere af, at man fremmer naturgasprojektet, som også giver mange nye arbejdspladser, og som sammen med udnyttelse af andre energiformer er med til at gøre os mindre afhængige af udlandet.

Vi har foreslået, at der afsættes 1 mia kr. til beskæftigelsesfremmende arbejder; det gælder arbejde inden for energisektoren, genbrugsvirksomheden og istandsættelse af fredede ejendomme. Nu har vi ikke fået ministeriets konsekvensberegninger, men vi tror helt sikkert på, at denne udgift på 1 mia kr. vil vise sig at være en indtægt, når man ser på, hvilke konsekvenser det vil få for andre konti, og her tænker jeg på besparelser på understøttelsen, valutabesparelser ved, at der ikke skal indkøbes så meget brændstof, og ved genbrugsvirksomhed besparelser på import af varer. Derfor tror vi som sagt, at dette forslag, som tilsyneladende er en udgift på 1 mia kr., i det lange løb vil vise sig at være en indtjening for samfundet.

Vi har stillet forslag om, at der skal spares 60 mill. kr. på civilforsvarskontoen, og jeg må ærligt og redeligt tilstå, at jeg havde regnet med, at ikke alene regeringen, men også sparepartierne ville støtte dette forslag, for

det er jo ingen hemmelighed, at man i de diskussioner, vi har i partierne, giver udtryk for, at der kan rationaliseres inden for civilforsvaret, og at man i næsten alle partier opererer med en sparemulighed i størrelsesordenen 40-60 mill. kr. Derfor forbavser det os meget, at alle de partier, som leder med lup efter besparelser på finansloven, ikke har kunnet gå ind for vores forslag med en eller anden beløbsstørrelse og sige: vi synes nok, forslaget fra socialistisk folkeparti er i overkanten, men vi er villige til at være med til nogle besparelser her.

Vi har ligesom andre partier stillet forslag om forbedret uddannelsesstøtte og forslag om at forbedre eller opretholde standarden inden for åndssvageforsorgen, og da man i disse forslag opererer med forskellige beløb, kan det godt give et broget billede, så man fristes til at spørge, om meningen med de forskellige partiers forslag er, at de vil overgå hinanden i tilbud. Det, man kan sige om disse forslag, er imidlertid, at de alle sammen har det fælles formål at skabe forbedringer inden for dette område. Og så kan det være meget nyttigt for en mindretalsregering, som skal finde skiftende flertal, at den her har en mulighed for at tælle stemmer.

Nedskæringerne inden for åndssvageforsorgen har været meget debatteret, og der er ligesom gået prestige i sagen for socialministeriets vedkommende. Socialministeren påstår en uændret standard, og at udgiftsrammen er mindre, end det faldende klienttal vil medføre.

Der er to ting, som jeg mener er væsentlige i denne debat. Den ene er, om der sker den nedgang af elever, som budgetrammen forudsætter, for gør der ikke det, er det klart, at der er tale om en standardforringelse.

Jeg har set et par forslag til budgetramme. I det ene forslag budgetterer man med en nedgang på 48 elever, men den reelle nedgang blev kun 28, og det er da givet, at der er en klar forringelse, når beløbsrammen var nedskåret efter 48 og elevnedgangen kun blev 28. Et andet budget viste en nedgang på 38 elever, men den reelle nedgang var her kun på 19. Så det er tilsyneladende et tvivls spørgsmål – eller en misforståelse, om man vil – når den ene part regner med fiktive tal og den anden part med reelle tal. Derfor håber vi på at få en afklaring af dette spørgs-